

263.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot bekrachtiging van het Koninklijk besluit van 27 October 1938, n°. 35, tot regeling van den invoer van paarden en slachtpaarden.

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Naar aanleiding van den bij de overweging van dit wetsontwerp in de afdeelingen door enkele leden tot uitdrukking gebrachten wensch, den invoer van paarden een zoo groot mogelijke beperking op te leggen, zulks in verband met de grootte van den paardenstapel, de lage prijzen en den zeer geringen uitvoer, geeft de ondergeteekende als zijn oordeel te kennen, dat ten deze al het mogelijke is gedaan, waarbij in aanmerking dient te worden genomen, dat de onderhavige contingententeering mede aan de bevordering van den export in het algemeen is dienstbaar gemaakt. Tevens moet hierbij worden bedacht, dat de gecontingenteerde invoer van paarden voor een belangrijk deel betreft paarden van bijzondere kwaliteit — in 1938 circa 40 pct. —, welke eensdeels niet geacht kunnen worden in concurrentie te treden met het product der binnenlandsche fokkerij en anderdeels zelfs voor deze fokkerij van groote beteekenis zijn. Wat overigens de terloops geplaatste opmerking ten aanzien van een eenzijdige en onbillijke bevoordeeling van den export van koudbloedpaarden en kruislingen betreft, wijst de ondergeteekende er op, dat deze uitvoer toch in laatste instantie wordt bepaald door de handelspolitieke verhoudingen met en de afzetmogelijkheden in het buitenland. In dit verband zij er de aandacht op gevestigd, dat den uitvoer, speciaal van warmbloedpaarden, door buitenlandsche maatregelen practisch schier onoverkomelijke moeilijkheden in den weg zijn gelegd. Der Regeering kan daarom in dit opzicht bezwaarlijk een verwijt worden gemaakt.

Aangezien de invoer van paarden beneden 1,45 M. schoft-hoogte niet is gecontingenteerd, is het niet mogelijk bij dezen invoer voorwaarden te stellen, zooals door dezelfde leden werd bepleit. Naar het oordeel van den ondergeteekende zou overigens het toepassen van de Crisisinvoerwet op dezen invoer, welke een sterke daling vertoont, allerminst zijn te rechtvaardigen.

Ter beantwoording van de desbetreffende vraag dezer leden deelt de ondergeteekende mede, dat de uit het buitenland aangevoerde paarden aan de grens door de douane-ambtenaren met den maatstok zorgvuldig worden gemeten.

Met betrekking tot den invoer van slachtpaarden deelt de ondergeteekende mede, dat na een periode van vrijen invoer onder vigueur van het midden 1937 ingestelde systeem van het — ongeacht den stand der contingenten — verlenen van alle gevraagde toewijzingen, hetwelk ook na het aflopen der Oslo-overeenkomst werd bestendigd, deze invoer sedert 1 Januari 1939 weer aan vaste grenzen is gebonden. Een algeheel invoerverbod, gelijk door deze leden werd gewenscht, kan niet worden gebaseerd op de bepalingen van de Crisisinvoerwet en zou bovendien om handelspolitieke redenen niet mogelijk zijn.

De door meerbedoelde leden gestelde vraag, of het uitgesloten is, dat de als slachtpaarden ingevoerde paarden nog in Nederland worden verhandeld en aldus aan hun bestemming van slachtpaarden worden onttrokken, kan de ondergeteekende bevestigend beantwoorden. Sinds enkele jaren is een regeling getroffen, welke waarborgt, dat buitenlandsche slachtpaarden van de grens rechtstreeks naar het abattoir worden vervoerd.

Wat betreft de aan het slot van het verslag gestelde vraag moet de ondergeteekende volstaan met de mededeeling, dat in de verleening van extra contingenten een bijdrage tot verruiming van den export in het algemeen moet worden gezien, aangezien in de betreffende handelsovereenkomsten, naast de verruiming van den invoer van slachtpaarden, ook voor andere goederen invoerfaciliteiten werden verleend, tegenover het totaal van welke concessies bepaalde voordeelen voor den Nederlandschen uitvoer konden worden bedongen. Het is daarom niet wel mogelijk aan te geven, welke dier voordeelen in het bijzonder in den grooteren slachtpaardeninvoer hun complement vinden.

De Minister van Economische Zaken,
STEENBERGHE.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Kamer haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld den 27sten April 1939.

NIVARD.
DE ZEEUW.
DE LA BELLA.
BARGE.
WOLTJER.